

Novemberdigte

den 23-30. november 2009

den poetiske penis er knækket i finkulturens strammede røvhul

*brystkassen kan ikke bære
tidens visne kroneblade*

Nov09.1

Kendte du dengang et besked fra den anden side af mørket?
Hørte du at jeg talte et spædbarns dansk
under stjernerne?
Som hemmeligheder boede jeg i kronen
i grenene
i en blomst
lige udenfor dit vindue

Vidste du at jeg fandtes?
Jeg levede i medfølelsen af en munk
Jeg så dig blive født en gang og en anden gang
og endnu en gang
Men vidste du at jeg fandtes?
Eller blot havde du i den dér aften glemt nøglerne
i nabolaget?

Jeg lever her og nu
og går på en eller anden gade
og ser tilbage til det sted i tidens spor
hvor jeg lagde en besked til dig
En mørk eftermiddag

En mørk eftermiddag i svømmehallen i Frederiksberg
Lugten af klor minder mig om vandet
dets utrygge fremstød
løb ud af vandhanen i Shanghai 1980

Shanghai 1980
en bogmærke til en historie?
Drømmens rig
glødede i skyggen
Dit blå blik svævede ind i en eftermiddags avenue
for tyv år siden
fra et mørkt værelse nu
hvor du sidder og glør
på mig

Dit blå blik svævede ind i en eftermiddags avenue
med et stærkt lys igennem løvbladene
på min pande
Jeg kneb øjnene sammen
og så op i himlen
for at se dig
i et mørkt værelse sidde
og glo på mig

Jeg ser dig nu i den her mørke eftermiddag
Jeg ser dig i et andet rum fra tiden dengang, hvor du forsvandt i blå
Jeg ser at du er til
Jeg ser at du igen er blevet til
Jeg ser din smukke sjæl vandrer omkring i en pæonhave

Kender du nu et besked fra den anden side af mørket?
Hører du at jeg taler drømmens sprog
under stjernerne?
Du ser mig og jeg ser dig
fordi vi søger efter at opfinde nogle nye guder
og lade dem føde i glasformer
og lade dem iscenesætte myterne og eventyrene
om de gamle træer i mosen
om en valmueplæne i vores sommerdrømme

Jeg findes
i Odense
i København
eller igen i Shanghai
Du findes
og det vidste jeg også dengang
for tyv tredje år siden

Nov09.2

Vi beder en bøn
Vi sætter et ønske frem
Vores ord skrukker i græsplænen
Vores efterkommere griner i skoven
Vi lytter til litteraturens lefleri
i vores begravelse
og driver et digt
imellem træerne

Vores guder ligger sovende under vores seng
som alle de fede sløve embedsmænd
både i Kina og Danmark
i en varm sommer
hvor man har travlt med at skrive blog

Nov09.3

Vinden fører os til blokken
fordi den anderledes tænkning skal slagtes
af civilisationens militær
Vi forsvinder i skærmen
ikke at man bliver smidt ud af en gammel kælling
men fordi vi ser en regnbue
og det får os til at se inde i menneskehistorien
med en blodig bro imellem de forskellige forståelser

Hver gang månen rejser for tidligt op
aner vi en fred
som forsvinder inden den engang dukker op
så vi ser en dreng bløder i stedet
og en rød måne

Vinden fører os til en fremmed dal
for at vi skal samle nogle urter
Det er nemlig en anden historie
som fortæller at halvtreds års tid allerede er forbi
i det fredelige øjeblik, man opholder sig i dalen
og det ville være anderledes hvis vi endnu fik et minut til
at dyrke vores alkymi

Nu ser vi stadig en rød måne
en verden uden nogen bekendte
et syn med endnu mere fremskridtsteknologi
og generalerne og præsidenterne
der kører stadig deres forretninger med krigene og slagterier
Således fuldbyrdes vores liv

Vinden blæser på vores hår
De rige bliver endnu rigere og holder optimistisk tale
Nogle gange er vi også rørt

Vi sover nu godt fordi vi har et liv
fordi vi udretter noget i livet
Livet kan jo godt være en drøm
når vi har brug for en drøm
Det er nemlig ikke os
der er svage og fattige

Nov09.4

Det bliver allerede mørkt, da jeg kommer til København
ned ad rulletrappen på hovedbanegård
op ad igen
for at blive en hellig mand
i mine egne forestillinger

En række figurer svinder ind i intet
som er en vane, når man hele tiden har været i et lille hul
Jeg kommer til at skrive om en guerillasoldat, der skaber sig selv
og så begraver sig selv
Sværmerne former sig til en stat
eller en teori

Eller endelig dør tiden borte
bare for at finde en uskyldig blandt de skyldige
fra den ene tid til den anden
En grøn brise ved siden af
kopulationerne mellem fjenderne

Så jeg tvinger mig ikke
til at sidde ind iblandt de gratis aviser
i en gammel skov
hvor man besynger en glemt dyd

Engang har jeg været digter, og nu vil jeg begræde ham
endelig kommer en sådan dag, hvor jeg ikke længere er digter
det var jo en aftale
at lade min ankomst
forblive banal og trivial
Man står ved gade og ser på en taxi
Man køber pizza-slice
Et lys farer forbi
på en automatisk måde

*Lad mig se alt prosaisk igen
men lad mig se måneskinnet igen!*

Så kan jeg stadigvæk tænke mig
en gylden sti
hvor jeg bærer en taske på ryggen
præcis som jeg nu gør

Jeg er lige ankommet i København
og jeg ser at det er allerede mørkt

Nov09.5

Gaderne i byen udbreder sig i en rød luft
Et orakel har en million ord uden at kunne udtale sig
Vinden og stormen banker på hustaget
Vinduesruder afspejler min gale livslyst

Shanghai, Bangkok, Vientiane i det sidste århundred
eller
Odense i aften
i den samme gamle fortælling
om vores første sorte vision
hvor vi ikke tydelig kunne se hinanden
på hver sin side af jordkluden

Jeg ser mig selv flygte ud fra fortidens spindende visdom
og aflevere et seddel
ind i et sædvanligt mareridt
hvor jeg rejste fra et eller andet sted
og kom til et eller andet sted
næsten hver aften

Men nu vil jeg antænde musikken af hjertelaget
og lade ordene frelse os
fra de fiktive værdier
På trods af integrationens guddommelige spot
vil jeg komme til dig
i en anden by
i København

Ja, jeg ser det igen
om morgenen og om eftermiddagen
faktisk var det en aften
alene i tosamheden
rørte jeg dit hår
og drømmen lysnede sig i din søvns smil

★

Gaderne i byen udbreder sig i en rød luft
Jeg stræber min vej ud af en passionsblomst
eller måske et bambusrør
eller måske simpelthen min iPhone

Så står jeg på en perron
Så ser jeg en ung mand ryge på en anden perron
Så siger højtaleren at Intercity mod Sjælland kom
om få minutter og holder ved spor fire

Nov09.6

Vi går en tur i byen
mens der stadig falder sollyset på buskene
De moderne mennesker bygger alle mulige museer
bl.a. H. C. Andersens hus
som ligger ikke lange væk fra hvor jeg bor
Jeg vil hellere beholde mine fejlagtige forestillinger
om gamle dage
så jeg sidder på en bænk udenfor
hver gang du vil være derinde
Du ser de forskellige papirer og billeder
mens jeg ser himlen
med vildtvoksende vin i mine øjne
af kinesiske smils afstamning

Jeg ser purpur silhuet
af evighedens lillebitte krop
når dagen gror ind i tasmørke
Under sin flugt synger en stær også integrationens melodi
Jeg tænker på fuglene fra min barndom
Jeg ser himlen
at skyerne danner en konge
med sig selv som sine undersætter
som ikke behøver at myrde sin Gud
da de ikke engang har haft sådan En
eller nogle herskende troldmænd
som går med sin uberegnelige magistok

Vi går en tur i byen
forbi et eller andet museum
en eller anden kirke
Vi sidder ned på græsset
og ser vores små snak strejfe frit
under træerne
Det er vores land
i vores indre
hvor vi står op og går igen
som drømmene rejser sig ud af ruinerne

Nogen gang har vi dokumentation for
hvem vi er
Nogen gang er vores fejlagtige forestillinger uklare
men mere ægte
så vi får lov til at tro, hvad vi tror på
så vi ser sol om natten
som en rose der kommer til at visne
men holder stand en flygtig time til
så vi trøster os med
at man lever og dør i grøn
at trolddommen danser med os
når vi kalder på væren i fortvivlelsen
eller fester i teatersal
så vi ser ansigterne fra dengang
flyde ind i åen på en kortvarig nat

Der falder stadig sollyset på buskene
Byen opløses i en gylden farve
Vores tur føres blid og langsom ind i ubestemtheden
Vi ser at folk er glad for et eller andet
Vi hører at nogen har fået en legat eller en post
Vi læser om en persons uventede død
Vi går en tur
og så skal vi hente et par croissanter i kiosken

Nov09.7

nu er der kun vores gamle mester tilbage på scenen
men vi hyggesnakker
viser et tegn af uskyld

en rig mand med hjerte
eller uden
kan både være dig og mig
selv om der i dag ikke er en skilling tilbage i lommen

et blad i mudder under sollys eller regndryp
med farver: grå, brun og sort
man ser tusind vagabonder
tusind forretningsfolk
tusind soldater
tusind fredens aktivister
og et hoved af uduelig visdom

man har en anelse af, at kærligheden
foregår i en gæstebog
puden på en seng
drømmer om et upopulært populært parti om natten
tusind politikere med et og det samme ansigt

så ens nervøse replik
skal hånende henvender sig til de gode gamle dage
som ikke engang er ens egne tidligere tider
vi henter stadigvæk bevis om sympati

i sin døs erindrer man udstrålende lysblink fra det fjerne
skolegangens uklare spor
skinnende pande
og frihed

eller tanken om nogle følelser
over en eller anden mislykket opgave
prisen er høj
men den ansvarlige person er ikke tilsted

så moralen viser sine tænder
et omrids af en drengs ansigt
der står på en sort entré

nogle skændes med nogle om tidsplaner
under en flerlivslang rejse mod alle de dekorative løfter
folk snakker og griner
og ser mesteren i en anden dimension

Nov09.8
Infantiliteten

ud over mig
stadigvæk mig
ud over det igen
med kaffe og cognac
en feminin sensibilitet
en blomst og mig
ud over disse
flere blomster i en smuk vase
duftende og opmuntrende
det, man kalder: en digtersjæl
en aura af den violette aften
så snart jeg er på mit værelse
nyder jeg mørket
og det genklinger af sig selv
giv mig det og det
og mere gider jeg ikke
og velværen omgiver mig

igen mig ud over mig
ser ud som mig
men det er slet ikke mig
jeg trækker gardiner fra
jeg kigger ud ad vinduet mod gården
jeg ser en kvinde med to små børn
jeg ser en mand står ved vinduet på sit værelse
i en bygning på den anden side af den åbne plads
jer ser ham se på mig

der sker ingenting
jeg står her og han står der
det forekommer mig pludselig
at min slægtning lever på den anden side af jordkluden
ud over mig

Nov09.9
Jægersborg Dyrehave

en dag spadserer vi igen
ind i denne bedårende mark

hvis det betyder noget for dig
da husker vi hende
eller en anden dig
fra en anden tid
med en smaragdgrøn baggrund

vi fortæller folk
hvad hun genkender
nogle ansigtsudtryk af en unge mand, som hun aldrig mødte
i hans ungdomstid

hvis det betyder noget for mig
husker vi også ham
som er en anden mig

men vidste vi dengang
at der en dag vil være kun os to
alene i Dyrehaven?
i en snemark kysser vi hinanden
ja, hvordan ser jeg tilbage i en anden tid

livet rækker ud af døden med sin store purpurstok
et blødt gemyt ejer os
inden for kedsomhedens indre

fortidens historie græder dybt i verden i dag
og sender ekko i vores fortællinger
sirenerne længes efter noget i deres sang
hvad man kalder for et liv
vi rejse en fakkell
i himlens ende

vi ligger her sammen i midten af tilværelsen
i et vemodigt tidspunkt
du lytter til verdens rabalder
mens vi ligger stille
nusser med hinanden
glæde og elskov
i vores eget rige

Nov09.10

en whisky
lugter af fortid
inde i vores søvn
som venter på en kommende tid
til at løfte dyne

vi åbner øjne i vores drømme
kun for hjælpeløst at se os selv sønderknuses
eller for at sønderknuse os selv
det er syret

men skal vi ikke gå udenfor?
nogen fri luft er en god ting

Nov09.11

du har været dér igen
du læser horoskop en gang om uger
du tjekker held hos en sandsiger på tilbud
nu ser du i et spejl
at en ønsket historie vokser på din pande

du hilser på en køn rengøringspige
eller en flink kassedame
en slags omstrejvende fortælling
i en hvirvelstrøm bag tiden
dine fødder får pludselig smerte

på din ene øre summes der en lyd fra en fjern by
for tyv år side
dit smil, et stykke fint kunstværk

ud af en populær lommefilosofi
får du i dit hoved et par billeder
af jomfruers trutmunder
eller en e-mailadresse

du er ikke helt tilfreds med kopi-mærketøjet fra østen
har haft i sinde at sy selv
men deri ser du også
de klynkende landsfolk i forarmelse
ty til landets prangende udvikling
de små gadehandlere der sælger DVD
jages rundt omkring af Shanghais herskesyge betjente

de afdødes umælende øjne
er allerede hvilet i ro
så er der skrig
i din nugældende baggrund
eller også ud af din fiasko i kulturudvekslingen

hen til kiosken
henter du den danskvand, du plejer at købe
du mærker dit hoved
næse, ører, kinder og læber
de findes i den samme by som du selv er
og de vokser heller ikke væk

du forestiller nu dig selv som en skovmus eller en ugle
i nattens vilde mark
du smiler igen med dit asiatiske smilmønster
”en sur lugt vil forsvinde
i en nattevind”
lyder din gamle spådom
”men du skal være der igen om et par dag
for at fjerne et varsel om noget uhyggeligt”

Nov09.12
Hjemmeligheden

der er måske et to tre steder
stadigvæk rodet og snavset
så rydder jeg op enten i morgen eller næste uge
eller næste måned
eller næste år
jeg har aldrig været sikker på
at det skal være på et årti

tusinder blomster i mine drømme
og derfor har jeg syet tykke gardiner
for at lyset om sommeren ikke skal forstyrre søvnen
tusinder fremmede ansigter
støder og presser hinanden
og heriblandt også mit

de ubetydelige indtryk kommer og går
alligevel holder noget større stand
som får mig til at grave dybt ned
og skue tilbage over det hele
undertiden et uhyre ufrivilligt arbejde
undertiden også en uventet glæde
for noget jeg ellers ikke kunne nænne at tænke på

på den anden side af nutiden
er der stadig flere tusinder ansigter, som jeg endnu ikke kender
men de ved godt at vi er her ved indgangen
sammen med tusinder blomster i mine drømme
chips knaser mellem tænderne
tiden strejfer frem og tilbage
sådan som gyldent sollys i støv
peanuts og solsikkefrø fra barndommen

en slange snor sig frem fra et glemt år
og svinder ind i en ny spådom
jeg aner en anderledes virkelighed
jeg hører et kald
fra underverden

jeg svømmer i drømmebølge
inden for et mørkt univers
hvor jeg hører nogen kalde på mit navn
men under et uheld
vender jeg tilbage igen
til stedet her og nu

mindet smider sin beklædning
lag efter lag som en striptease
folks ansigter danner ny strøm
igen og igen

”mine kære venner, det var længe siden
og i dag skærer jeg stadigvæk mine tænder
et af mine knæ er blevet dårligt
selvom jeg stadig er den selvsamme
som den livlige og friske indvandrer, der dengang ikke kunne sproget”

Nov09.13

Lykken fumler omkring i asken

et sted, en lille brise, et par lyd af småsnak
når månen vender sig
spadserer jeg en tur med dig på stranden
det er en fortælling om undergerninger
men det er også det vi ikke fatter
vi hører kun hinandens hjerte
banke i virkeligheden

et guld mønt smelter til et ord
et ansigt
et blå øjeblik svæver over
fangernes drømme
som første gang det skete
med en dårlig ånde
i et groende fængsel
fyldt med englene
under endnu en højlys himmel

af og til
et spædbarn

vi bliver pludselig nogle artige galninge
samlede foran vores fædre
i et fængsel

★

jeg har slet ikke haft noget i sinde
i femogfyrre år

et menneske uden ansigt
stiller sin kuffert fra sig og sidder ned på en bænk

Dec09.14

Da jeg var lille dreng i Shanghai, så jeg et sted i himlen, som skulle være universets ende, men det kunne dog ikke være, fordi der bag dette igen måtte være noget. Hvis man trækker himlen ned på jorden, er hele verden blot ingenting, og man kan ikke fange den, ikke i himlen.

Så kildede det i mit bryst, jeg hørte mit hjerte banke og troede, at det var en eller anden lyd fra loftet.

Der måtte være drømme.

Jeg fandt så ud af, at man blev født, for at komme ind i denne verden.

Min krop voksede.

Jeg vred mig rundt og mine øjne flammede, og livet forklarede sig i en kamp mellem Asuras og Guder.

Efterhånden har jeg lært ordet fantasi at kende, og et eller andet museum er altid på den samme gade.

Jeg er nemlig intetsteds kommet hen.

Jeg er en mand der har læst filosofi for at kede sig i sindet.

*en ansamling af fortrøstning
ved siden af voksnes stolthed
et hjems følelse*

Nov09.15
et måneskin i vinduet

du er ved døren
du skal tage billetten ud af lommen
med en bøn: at se måneskinnet
det hele er bare noget, der udstilles
i den åbne verden

om dagen er der en torn i dit øje
men nu bliver den hakket til saft
og i drømmens plads
svinder også dit kødelige liv borte

det hele er bare noget, du forestiller dig
i et øjeblik
lidt tomt
lidt vagt
mens marken er mørkgrøn
himlen er blå med en smule hvid sky

nu sider jeg inden for døren
et andet sted i verden
jeg tænker på
at jeg må længes efter en krop
som er min, men med din forestilling

drømmen hænger ved loftet og glør på os

Nov09.16
et andet måneskin i vinduet

nu er drømmen lukket
men døren står åbent
så...

at læser en bog
om to mennesker
under måneskinnet
i lysets rige

begge to må have set de sten- og muddersmuler fra dengang
dengang de mødte ved den burmesiske rismark
så de mødte igen til fest med gud
en blændende figur
gennem generationer
et skær af sollyset i det løbende vand

så
historien befinder sig blandt støv og aske
men skal betales
et eller andet sted

Nov09.17

en sollys dag på Fyn eller en sko på en hest

jeg ser alle mennesker som ligger støvet i tidens lag
blot ved at tænke om det

jeg ser igen/også en lille dreng der træder ned af trapperne
af min tidligere mindreværd

jeg løber igennem den disede erindring
drevet af en trang til at afdække et forsvindende minde
med grøn vind på grønne blade
farvet af himlen

jeg læser den dybe nat for at opleve
en grøn *dig* med et grønt blik
et gennemsigtigt mindebillede
en iskold fred i bjergene
ingen går
ingen kommer

men flere ansigter vokser frem i mine drømme
som en blomsterinstallation
og jeg ser ham, en lille dreng
han tænder alle lys i mine drømme

den lille dreng
omgivet af pæoner
beruset af dagslyset i en stille himmel
smelter sammen med et menneske
jeg kender

min telefon bipper
en sms fra mig selv
siger
alle drømme hviler i det samme mørke

★

solen i aftenrøden smeltede guld, sagde de gamle kinesere
det sker her
dér
eller på bagsiden af jorden

Nov09.18

en lille flok skyer trækker over havet
du står ved et gelænder
en skygge omkring skulder
der blomstrer inde i dig
med landskab og lys
og et skib ved strand

skyerne synker ind i et figentræ
undertiden betragter vi også månelyst
forbi vores egne øjne
et sted mellem dag og nat
på gaden igennem selve lyset

der reflekterer på tilværelsens overflad
mine tanker drives stadigvæk af skyer
ved morgengryet

skyerne sejler ud igen
i deres beskedne farver
ingen drøm kan gennemskue en anden drøm
jeg kan faktisk ikke se dig
men mine øjne følger dit forsvundne spor
som fuglene i skyggen

i nattens mørke er du et billede
på min væg
under et dybblåt lys
et sted inden for dit øjeblik svæver ud af mit digt

døren er lukket
dørhåndtaget falder
i tilværelsens sus
og derefter
kun tavsheden tilbage

en Kinamåne fra Tang-dynastiet
rejser langsomt til fremtiden
i en bus

Nov09.19

jeg fortæller om et digt
om en anden verden med andre folk og en anden kultur
men der er stadigvæk os
os, som her i byen bevæger omkring i centrum
billygterne blinker mod os
butiksejerne glør på os
de optagede kærester overser os
de halvsøvnige hjemløse støder på os

vi gik og går igennem byen
har lidt penge
lidt kærlighed
vi leder efter et mødested med hemmelighederne
som vi endnu ikke kender
engang imellem er der en smutvej igennem en have
en gård eller en bygning
men døren er lukket
fordi det ikke er vores hjem
fordi vi ikke er hjemme

jeg prøver at hente et tusinde trøster
i vores tilstedeværelse
for det er stadigvæk os
det samme os
som en gang før

det er et digt jeg fortæller om
et digt
skyerne svømmer gennem din skov
himlen gynger i vinden

★

nu er det dejlig hjemme inde i sproget
lad os ikke blive skræmt af indtrykkene
lad os gå ind i stuen
og hygge os lidt

Nov09.20

verden glider over vores tanker
tidsskrifterne skriger
ideologierne bestyrer også vores kønsorganer
som balancerer på en knivsæg

men der må være en kant

ved siden af foredragssalen
sidder der nogle folk og onanerer i kabiner
på en SexKino

Nov09.21
lakrids igen

det er det samme igen
ja lakrids
det er mærkelig for danskerne at skrive om
det digter kineserne heller ikke med
men det er lakrids jeg skriver om
dog er det ikke en romantisk stemning nu
fordi vinteren kommer
jeg ser den grå kedsomhed
og jeg hoster

noget mørkt
nogen hemmelighed
nogle huller i luften
noget der har med tid at gøre
noget hånligt
noget glemt

et stykke lakrids er altid noget man kan få
men jeg er selv ikke så vild med det
mens jeg hele tid ser at folk tygger på det
jeg har kendt det siden jeg kom til Danmark
for mig noget eksotisk
for nogen noget frisk

men det er i virkeligheden noget meget simpelt:
jeg åbner mine øjne fra min middagslur
i en grå eftermiddag
hvor jeg har lige drømt om en sommerdag
i tasmørket
en stemning
jeg ser røde og hvide roser
jeg hører småsnak på anden side af væggen
en krage på toppen af et træ uden for vinduet
et par stykker lakrids på bordet

Nov09.22

lys-digtet på soveværelset

ordene står og snorker
mine vers er nu en lille have
der dufter af en violet sommeraften
af og til med en sløret hemmelighed

min alder vokser i et banalt, dagligt landskab
engang imellem en slags strøm inde i min krop
men ikke mere nogen klichebilleder
som åndeligheden
stjernerne eller livet og døden
eller himlen i et teleskop

en blomst dufter som den gør
en blomst visner som den gør
uden metafor
jeg siger at jeg stiger op ad trapperne
fordi det er min daglige tur
hjem til en lejlighed på den tredje sal

lyset tændes og slukkes
jeg hopper op og fanger en flue
og smider den ud ad vinduet
i nat er min gamle, navnløse verden
hjemme hos ordene
som står og snorker

ordene står i stumper og stykker
ordene husker sin vildskab
ordene skinner stumt
som et menneske i tavshed
ordene suser ikke længere i de gamle støvede reklamer
men ordene kender sine evige mønstre
og en milliard variationer

de blinker i mit soveværelse
mens jeg ser nattens torso
svæve ind i barndommens dans med sit lange, mørke hår
jeg husker stadig et ansigt som skyerne dannede
eller fortidens billede af en gammel by

ordene står uforandret
og livet er stadig det samme
en lille pige lukker sine øjne
med et par tændte røgelsepinde i hånd
og fremsætter et ønske

Nov09.23

Dagligdagen i Odense: hvordan en taber har reddet sig selv

jeg sidder flere dage på mit værelse
og arbejder med min computer autistisk
jeg ser ikke så meget
at der har været lys og mørke udenfor vinduet
jeg får heller ikke viden om
hvordan de politiske magttendenser i Odense kommer til at *boye* sig
jeg falder i søvn
jeg vågner igen
jeg falder i søvn igen
og vågner i igen

livet retter sit blik mod min autisme
drømmen rækker sine hænder ud i vinden
så jeg får et hold i nakken
jeg går til apotek og køber Pamol
men det er ikke nok at tage pille
så besøger jeg kiropraktor
men det er ikke nok at rette ryggen
så tager jeg til svømmehalen
svømmer ti, tyv ture
sidder i sauna
strækker armene og benene
så går jeg en tur i byen
en tur i skoven
så sidder jeg i en bæk i mosen
og ser en narkomand gå sin tur efter et fix

så spadserer jeg langs Odense-å
kigger på vandet
kigger på ænder
nogle gang er der solskin
nogle gang er der sne
nogle gang er der brise
nogle gang er der regn
så vender jeg tilbage til byens centrum
ad en gade
så en anden gade
undervejs en pizza
plus danskvand
så videre gennem flere gader
og videre
indtil en himmel smelter

jeg ser en himmel smelte
jeg skynder mig hjem
turen er dejlig
det hele koster godt fem hundrede kroner
tilbage til mit værelse
har jeg ikke engang slukket computer
jeg sidder til computerbordet
men vil ikke være autistisk
en dag virker som et lyn
tingene bliver mere klare
jeg ved stadigvæk ikke
da jeg ikke gider vide
hvordan de politiske magttendenser i Odense
kommer til at *boye* sig

Nov09.24
igennem et vindue

du er et syn af gløden
i mit glemte vindue
mod vintermørket
hvor gadelygter sender gule lys

du er en regnvåd forårvind
gennem stræder og gyder inden for stilheden
på et tomt rum af røg
som lugter af de brændte strå
også af et rent sollys
på et træhus
ved hjørnet udenfor mit vindue

men stadigvæk i denne mørke vinter
er du på vej til Paris
du læser måske aviser i et fly

i et andet rum løber jeg altid ind i de uklare drømme
jeg tilskriver et tusinde stjerner
til din tanke
i min søvn
intet genkendt
vågner ud af et bestemt vindue

snart jul
folk har travlt med at beregne
det med tilbud og brød og penge
du er et skær af sollyset
mens jeg ser på et vinterbillede
at sneen blæser forbi med en mørk farve
og et bål

Nov09.25
illustrationer

jeg tegner et billede af mig selv som en olding
så et billede af dig som en lille pige
så et billede af mig som en endnu mindre dreng
så en sol på billedet med gul og sød

du husker den skov
hvor vi engang opholdt
de grinende piger og drenge omkring
engang fyldt med træer og blomster
svampe voksede løs

jeg tegner et billede af den ene tid
så et billede af en anden tid
så endnu en
jeg folder dem sammen

du elsker mig som jeg elsker dig
sådan er det så simpelt banalt
solen stiger op og blænder sneen til en hvid flamme
der er stadigvæk den skov fra sidste sommer
vi sad og hvilede os
intet var sket

jeg tegner et billede af en lille hytte
lidt langt væk fra en landsvej
men der kan være togskiner i nærheden
jeg hørte engang om en ulykke i nattemørke
det suser af sne
jeg tegner ikke en ulykke
mens vejret skifter
fra rødt til orange til gult til grønt til azur til blå til violet

først løber drengene og pigerne farende over de tegnede stedet
inde i mit billede
så kommer de voksne folk langsomt forbi mig
der sidder i en bænk og tegner

Nov09.26
som barn

som barn var jeg en mig
jeg nu elsker og savner
selv om jeg også er forlegen over
en masse jeg dengang udrettede
men jeg bærer gerne over med mig selv
hvis det er en mig som barn
jeg igen få lov til at være

som barn var jeg ikke glad for
at jeg dengang var en mig
som ikke kendte dig
så en dag jeg bliver til et barn igen
vil jeg være et eller andet sted lidt længere borte henne
for at se dig blandt de larmende børn
i marken, i vandet, i sneen, i drømmen, i natten mod himlen, i
 skoven, i lejepladsen
i alle de steder
jeg nu elsker og savner

Nov09.27

The Oprah Winfrey Show: Danes are the happiest people in the world

vi smiler til den himmel
som er så blå
at jorden kan lufte sig i glødens varme erindring

den tavse frihed lægger tilfældigvis hele verdens skønhed
ind i vores landskab
mens der på baggrund indimellem også uforudseeligt
printes alle de tomme øjne i fortvivlelse
når vi tænder et blegt lys i søvnen

hurtigt bliver alle disse billeder glemt igen

ved døren
kan et menneske
stå i vores tavshed
og høre i radioen der synger
”... du er så smuk og dejlig...”

vi har nu vist vores lyse side
den er så lys
og vi behøver da ikke engang være hjemme

PS.

En indvandrer, som er så meget stolt af Danmark, at han
bruger ”vi” i stedet for ”de”, og det er ikke for at være
nærgående.

Nov09.28

i lufthavnen
folk trækker deres kufferter og går igennem en dør
en stemning skinner på glas og gulv
reflekterer på reklameskilte
helt igennem støjende terminaler og passagerer

en stirrende erindring
bliver slynget tilbage efter sit ekko
ind i mine øjne
mens de folk med jakkesæt eller frakke på
farer frem og tilbage
eller står tøvende ved korridor
jeg ser duer og måger
og rismarker i barndommen

plakater og cafeteria
duty-free
en strøtanke om nætter i en skov
folk i bevægelse for og bag mig
endnu en strøtanke
om flere nætter i skoven og vandring i gennem bjergene
sikkerhedskontrol
et mat lys
bagagevogne

drømmene i mørket
jeg flygtede
eller flygter ind i regnskoven

boarding pass og pas
ja pas, dengang var det også et
så blev det ugyldigt
noget uheldigt
et pas
check-in
i lufthavnen

nej, jeg er ikke i lufthavnen
det er dig der ringer fra lufthavnen
eller vi sidder begge på en bænk
drikker kaffe late
nær Frederiksberg metrostation
eller i metro
eller en sms kommer, mens jeg er i seng
at du skal nå et fly

jeg spørger hvorfor du skal til Paris
hvad er mening
du siger at du trænger til lidt ferie
efter at have arbejdet intensivt en hel uge
sammen med nogle magtsyge typer
det er kedeligt
så tager du af sted
og jeg ved ikke engang hvor jeg er

måske i lufthavnen alligevel
men intet er sket i historien
i en bog
i en tekst
i et digt her

Nov09.29
en eller anden "kryder sit spor"

lyset blinker
klart
rødt

en ludende skikkelse
et abstrakt mønster
hvis det er et menneske der står dér
ved vejkrydset af Klargade og Filosofgang
må det være mig
som mener at gå en tur
på en gade i Shanghai eller Vientiane

stenene på stranden
fuglene
et par streger i himlen
jeg mener verdens virkelige former
og farver
når drømmen afbleger sig på mit tag i vinden og regnen
i sneen og haglet
i måneskinnet og sollyset
i min ensomme tavshed
i en drøm der vandrer ind i en anden drøm

lyset blinker
klart
grønt
og det er en virkelighed
ved vejkrydset af Klargade og Filosofgang
i Odense

Nov09.30

lad os nu komme den drøm nær
som mange gange har været i mine fortællinger
at drømme om sorgen eller om fryden
igennem årstider
og helt tilbage til pubertet og barndom
der kan drømmen gå i stå

himlen er således under min seng
en stribe på min indre vinduesrude
gratis entré for et spædbarn
til dunkelheden
hvor en kineser synger en kinesisk sang

så bliv liggende
lad os helt naturligt at falde i søvn
at drømme om en række mennesker under en kæmpe sol
mennesker uden ansigt
og sol uden himmel

en gang er skoven en grøn sø
en sø som afspejler skyerne i himlen
under sengen
en verden
en natur
et øjeblik
ligeledes et noget og det noget

lad os se den forestilling
og kom
lad os komme den drøm nær

Nov09.31

jeg har prøvet at vurdere drømmens hastighed
der gives ikke en længde i den
jeg sætter et mærk på det digitale ur
i min pda-telefon

mine tanker løber hurtigt
livet går langsomt
både inden og uden for tankerne

en mand svømmer en utrolig lang tur i drømmen
mens jeg prøver stadig at finde ud af dens hastighed
det tager kun et øjeblik
en utrolig lang tur
så mange forandringer i himlen og under vandet
og et lyn
men kort eller lang
kommer det stykke tid aldrig ud af mandens sind
manden sover

jeg ser i min drøm, at jeg sover
og at jeg ikke er død
manden bliver liggende
en begrænset tid er et forgængeligt liv
som drømmen rummer
endelig eller uendelig skaber den selv
og lader sig ikke måle
hverken inden eller uden for tankerne

det kan dog pludselig forandre sig på begge side
og synes også som var det kun et øjeblik
at mine tanker går i stå
mens livet allerede er forbi
bare det var en drøm hvor jeg kunne se
at jeg blot sov

★

til gengæld bliver manden vækket af sin pda-telefon efter seks timers søvn
nogen har trykt et forkert nummer
manden anstrenger sig, men kan ikke huske, hvad er blevet drømt

Nov09.32

lad hænder række ind i tid
og lad rum komme, gå og forsvinde tiktak efter tiktak

så tusinde hænder kommer frem og vinker til dig
mens jeg eksisterer i ethvert enkelt tiktak
så i en fast-stående tid og ethvert tiktak af rum under bevægelse er
mine læber på dine
en kærlighed mellem os fotograferes
af øjeblikket
af lysåret
af min tanke

Nov09.33

i dit fravær

dybere og endnu dybere vil jeg ind i dit blik
og jeg skal komme fra alle hjørner af verden
når jeg vender mit øjekast væk fra dit ansigt
som jeg inde i mine indre øjehuler altid bærer
men

her er du ikke

jeg staver dit navn og dets variationer
som former en bisværm i en fjern luft
bogstaverne spreder sig i det mørke
om natten på et værelse i din lejlighed

her er du ikke

i din by, ja stadigvæk din by
har jeg det godt nok
det bliver bare koldt og mørkt
mens jeg kigger op på de grå skyer
forestiller jeg mig som en hyrde
af himlens lammeflok
i nærheden af mørkets egn
jeg må forlade min grå skov
springer ind i en flugt op mod himlen
hvor solen er ved at svinde bort

her er du ikke

så går jeg
måneskinnet i erindringen bliver siddende
det er mørke som det er
og det er en hverdag, jo, en hverdag
og jeg mumler med en lyd af dit navn

Nov09.34
november

ved en skolegård
toilettet er optaget
jeg går min vej
og ser stadig en glødende sol i en fortabt verden af det røde
paradis' fortælling
jeg forestiller mig billede efter billede baglæns
indtil den dag jeg kom i byen med en munkedragt på
noget tilfældigt indtryk springer ud som et knivsblad der skærer
rum til to verden
ja det var den dag jeg kastede en sten i åen med en beslutning at slippe
en status der fik mig til at føle som en falsk vismand
da en ægte alligevel ikke fandtes
jeg skulle fortælle at mine blikke var som en ørns
høje op i luften
skuede tilbage til jorden, hvor mit hjem lå
men der bliver endnu en handling i den samme historie
i november
og meget banal
jeg går min vej
til apoteket og henter en pakke pamol
inden min eftermiddags svømmetur
jeg ser nogle hænder strække ud af vandet mod himlen
en måge glider frem på overfladen
men jeg kan ikke gå over broen
for håndværkere skal udføre en reovering
jeg står ved den ene side
som en bedrøvet lille dreng
der skal søge trøst et eller andet sted

Nov09.35
en nat i sengen

loftet trænger sig ned mod mit bryst
som en bunke mørke skyer presser ned på en sø
jeg begynder at flyde
mine øjne stødes ud til min terrasse
igennem vinduesrudet

jeg samler mod og skuer tilbage i værelset
og hilser på mig selv
jeg ser mig bade i en sø
nogle forskellige farver
en flod
en rosenkrans hængende
men det kan også være et stykke ost

★

*der er en regnbyge på Fyn hele natten mellem den niogtyvende og tredivte
november totusindni*

Nov09.36

jeg går alene under månen
tiden er vinter
månen synes at hænge meget højere
end den plejer

jeg går under et stort træ
jeg tænker på et eller andet historisk tidspunkt
fordi månen nu er så høj

jeg tænker på
om romerne havde været her i Odense
på deres heste
eller hvordan det så ud i vikingetid
var der også en så høj måne?
så lys?
var der også et stort træ
imellem månen og mig?

jeg vil nu faktisk bekræfte
hvad min ven Guangtian har sagt
at månen af Tang-dynastiets store tid
nu hænger i Danmark

Nov09.37

jeg har ikke noget ondsindet mod de andre
derfor er det heller ikke mening
at udtænke en forestilling af mig
som skarpt knivblad
som skal skære på nogen

det er bare en iskage, som skal skæres i mindre stykke

en stor flod
en rose
en lille å
en sø
bag muren dér

Decemberdigte 2009

den 3-27. december 2009

*en masse af digte
og
en arbejdsnarkoman i sine fiaskoer*

Dec09.1
december

endnu en nyere måned, som strækker efter et nyt år
ordene flyder ud for at danne noget nyt
en myretue, en til, endnu en til, som ikke finder i dette tidspunkt
i dette land
som pynt til et digt
stavet til et landskab
en due lander på kanten af billedet her

sner det snart?

endnu en nyere stemme kommer ind det fuldfarvede billede
et barn står midt på gaden
en tavshed larmer i et stivnet univers
en mand kigger ud på skyerne gennem sit vindue
en figur i himlen
og det virker bekendt for ham
noget som kan genkendes lige ved gadehjørnet
men ingen egentlig ved
hvad manden set i skyerne

en gammel verden synes stadigvæk spændende
prostitution og narko om natten
i en landsby langt væk fra sommeren
en vaklende mand som pludselig klumper sammen
det er jo december

december
på billedet er der en fisk der æder et menneske
en mand læner sig tilbage og forestiller sig noget
et syn på bjerge og floder, hav og byer
hans jordklode
en verden med ordene
der vokser også drømmens træ i sidefoden

Dec09.2

du lod dine hænder slappe
og glide på min kind
værelset var helt mørkt
tiden bevægede sig roligt
fortærede grænsen mellem drømmen og natten
med god appetit

jeg mærkede dig
i både drømmens farverige lys og nattens mørke
som et koncept, som skulle inkarneres
i millionvis hænder
der strakte ind i kærligheden
jeg blev ved at mærke dig

et eller andet sted om vinteren
med glødende isstykker
mellem hænder
hvor en flod løb igennem
jeg så det så levende
i et sort rum omkring vores seng

dine fingre gled omkring
på mit ansigt
jeg hørte din puls og din ånd
drømmen føltes så let
at jeg hørte dit snork skælve
når jeg vågnede i mørket

Dec09.3
Mit Danmark

når man ikke bærer en evighed med sig
som et eventyr
som skal forkæle sin muse
bliver valget så øjeblikkets pinsel
ja, det gør ondt i en hver nydelse

spøgelses i skoven danser under månen
du kan udtale din egne sprogeregler
og drage en moral ud af dit spejls overflade

tiden går
og jeg ser
at tiden også går i den danske mentalitet
men jeg rejser tilbage
til det sted hvor jeg for første gang så konceptet Danmark

vi byggede et sandslot ved stranden
solen smeltede horisonten
i et par dage

Dec09.4

dengang jeg rejste ud af mit lille hjem
var vejen allerede bestemt mod en underjordisk skov
men jeg valgte alligevel en borgerlig lykke
hvori jeg var en uintegreret fremmed
som akavet og gumpetung løb baglæns

en smerte rettede min vej mod det vilde
tiden måtte slå om til mørket
gennem tunneler af retorikkens ubevidste omvending
kravlede mine ord tilbage en hjemsang

en hjemsang af en strøm af måneskinnene susede igennem de fugtige sten
barndommens orange tusmørke med en røg fra marken
en fortrolig stemme
af mit nye hjem i skovbrynet
hvor mine kaotiske naboer
sang og dansede
under mit vindue

★

en kineser fra de gamle dage sagde, at drømmen drømmes som en drøm
en depression pirrede på et sår på kroppen
for verdensangst gælder et andet sprog
som lyder ædlere og mere præcis
men stadigvæk på et borgerlig dansk

Dec09.5

Jeg overdrev engang i mellem også en forfinet følelse
og lod den genspejle i en azurfarvet strand
så bølgerne vaskede dagen i dag, i går og i morgen
men bevægelsen stagnerede i en tavshed
midt i en lys skov
som en grøn plet i sorte bølger

Hvad jeg ville sige var akkurat som det:
Kulturen er så blå som luft, min kære
regnbuerne revner
og dine øjenvipper flagrer

Dec09.6

i spejlet på mit badeværelse
så jeg stadig den nøgne ungdomstid
bag hver hud voksede der en skikkelse
mens eksistensen blev ved at skylles af
i vinterens ruskvejr
således kom din figur frem
med en lugt af røgen fra diskoteket og kulden af natten
måske et par bumser på ansigt

blomsterne faldt i de regnfulde nætter
ansigterne blinkede i kroppenes bølge
du skrev fortællingen om en pige med en rød jakke på
eller en pige du løb sammen med i sneen
et par violette læber

...

jeg holder her lige nu i øjeblikket
hverken i din skovs forår eller efterår
en historie må slutte når den skal slutte
is bliver ved at smelte til vand

fablen fortsætter i baggrunden
en kat kradser på din dør
ingen har set det gudebillede bage dit ansigt
med brune øjne og sort hår
eller blå øjne og lyst hår
ingen påfaldende fornuft
i udseendet
ligesom mig kommer du ud af verden
på et stykke jord uden noget majestætisk
og under en almindelig himmel uden de farverige skyer

men på livets scene er vi lige så selvoptaget
og åbner undertiden en håndflad
for at slippe flere verdener ind i verden

Dec09.7

En æstetisk berørthed over for en religiøs sentiment

Den samme følsomhed griber ind i ordene, men opdeler jordbund
i forskellige dele: moralen stiger op i forjættelser og trøst, i
himlens paradis, mens erkendelsen af meningsløsheden fører
versene ind i tilstanden af væren og intethed, i himlens vakuum.

når dagen svinder ind under en dam
begynder min vandring
som en sanger
jeg romantiserer dagligdagens banalitet
som blomsters gudinde
som springer ud
i en unaturlig natur

poesiens trivielle mystik
og et hav uden for vinduet

jeg sidder i min terrasse
drikker en kop kaffe
og tygge på et par ord
for at være digter

Dec09.8

jeg ser skolebørn skrive dagbog om hvad der foregår i deres skole
fanger skrive dagbog om hvorledes datiden og fængsel-rummet ser ud
politikere skrive dagbog om hvorfor deres modstandere er noget værre lorte
rejsende folk skrive dagbog om hvor de befinder sig i verden
og digtere skrive digte om det at de skriver digte

så er man jordbundet
i det mindste i sin egen mani

det er virkelig simpelt og let
at proklamere en manifest
og tilskrive en moral til et mørkgrønt landskab
når en krage flyver ind i mosen
og den er virkelig en simpelt og let statement
at ”jeg slet intet tror på”
mens man holder fast sin overbevisning
at ens juveler er ens egne

børnene kravler frem og tilbage imellem i lyset og mørket
de talløse løvblade vokser frem
i en tilfældig formiddag
og følger svampenes spor helt over grænsen
ind i en helt anden værens stat

Dec09.9

da jeg var barn havde jeg tit tænkt på det
ikke at blive født
hvad jeg senere læste hos Nietzsche
om den græske vismand Silen
mens jeg som et glad barn
ikke ville forstå det
at dø

jeg var for ung til at gøre livet og døden abstrakt
der lå forskellige skygger på en gade under en sommersol
husene afleverede en kølighed
i de smalle gyder derimellem
en stemning af jorden
eller de farverige prydhaver
som vinkede til lysrefleksen på stenvejenes nøgenhed

jeg huskede
at vandet løb igennem den lille skov i nærheden
at jeg trak en mælketand ud af munden

Dec09.10

livets lyst afspejler i selvmordet
aggressivitet udspilles af et tvetydigt smil

så jeg læser op i ligegyldighedens fri rytme
at jeg er en indvandrer
der beundrer landets velfærd og udnytter det så meget som jeg kan
fordi det at vrøvle og digte
simpelthen er et uforskammet snylteliv i min kultur
men således vil jeg leve
i en eksploderende skønhed af driveriet

Dec09.11

aften kryber over gaderne
bliver til en blå røg ind i dit vindue
dens mørk
de efterladte anelser
om alle illuminerede billeder i en falmet drøm

et billede af gaderne om dagen
en besked om et forsvundet hjem
eller en afgudsdyrkelse
hvad man undgår
hvad man underkaster sig

du er en iagttager som selv bliver iagttaget
i de stille og mørke nætter
du venter på at en skikkelse træder ind
han/hun skal sidde ved dit skrivebord
og søge tryghed i dit sprog

*ængstelsens øjne følger tidens flod i teksterne
og afkoder hemmeligheder i et drømt rum
som et blinkende svagt lys i de usagte ord
et svagt lys ud af de utætte gamle dage
også en træthed gennemsyrrer lysets melodi*

*man hører folk fortælle et eller andet om det glemte
de afblegede nætter
musikken fortsætter i sin ensomme inerti*

nu ser du denne tavse figur
som skal indtræde i en nyere dag
hvor der fyldes med den samme larme og støj
du ser din myte flyve op i luften
som en ulykkesfugl

således bliver du ved at komme ind i livet
og bliver ved at flygte fra livet
livet er et værk der fylder din udstilling
ja, du keder dig faktisk
i decembers mørk

Dec09.12
et bestemt øjeblik

i et bestemt øjeblik
træder vi nærmere mod hinanden på perronen
og lader tænken komme ind i vores fælles dyb
i den blå himmel bag os

ved en manipulation med ordenes magi
bader vi i stjerneskuderne

det er en grænsestation mellem glemsel og erindring
herfra tager vi afsked med os selv
og lader drømmens lyntog køre ind i fortiden
og lader rummet efter os viskes til intethed
i et bestemt øjeblik

Dec09.13

dagligdagens falskhed er en nødvendighed
som maler livet med en mere mild og antagelig farve
med godt mod og lyst

stadigvæk gerningerne
stadigvæk ordene
indtrykket af mennesker opløser i en oplevelse
som har bevæget sig mellem de forskellige årtier i livet

jeg slukker lyset
jeg ser en stemme i loftet
jeg ser mørkets flertydige lys farve mit lille rum

Dec09.14
nattefortællingen

dine øjne spejler mig i nattens himmel
som en stjerne der belyser din drøm i min dybe skuen-an

vores ånder er så gamle som selve tiden
hvori måneskinnet flyder som år
og som en å
der løber igennem byen
dag efter dag

vi bærer masken af et mest skrøbeligt ansigt fra vores drøm
og vi er en del af sleve måneskinnet
fra dengang måneskinnet var grønt og violet
indtil søvnens kugle rammer os

så årenes skud bryder frem i en nyere erindring
vi bliver en ånd, en og den samme ånd
der farer fra et hus til et andet
i vores nattefortælling

Dec09.15

vores modnende sjæl fortærer vores krop
vi redder os ud af den klare beregnelighed
og kommer tilbage til vores oprindelige uduelighed

fra min terrasse kan jeg se en åben himmel
i en grå vinter flyver der ikke mange fugle omkring de nøgne grene
men en gang imellem bryder livet ind i et lukket øjeblik
gennem synet
på overfladen af en dagligdag
jeg kalder det meningsdannelsen i uvidenhedens hav
jeg står i min terrasse og ser på det

og det synes ikke så langt væk
og ja, jeg kan meget klart se det:
en løbende lille dreng på en rismark
et snavs ansigt
med et spottende smil

og det var mig
i Mogago (马家角) Shanghai 1975

Dec09.16

Gensyn

vi hilste på hinanden til en oplæsning
og jeg troede
at vi var to børn der dengang havde mødtes
og lærte hinanden at kende i en hytte i parken
men alligevel var sproget i mellem os anderledes

måske var det for et par dage siden
gik jeg forbi en gammel fabrik
det var et bekendt sted, men jeg huskede ikke hvornår jeg har været der

*jeg har strejft over sommeren, hvor jeg ikke nåede at optage noget lunt lys
den kolde luft i vinteren lokker nu mine tanker og følelser tilbage
til de tidligere billeder af mine déjà vu'er
som et svært fly i mørkets stormvejr*

*en svale streger igennem et ansigt under tidsrejsens gadelygter
en gammel færge krydser erindringsfloden
vores sjæl fordamper i mørket
som et par skyer i himlen*

har jeg været dér, den gamle fabrik?
er det allerede vinter
et sted i min erindrede by?
men næste gang vi hilser på hinanden
kan vi eventuelt være mere sikre

så...
vi sidder nu omkring vores tebord
jeg skænker te i de små kopper
for at være kinesisk

Dec09.17
Drømmens turister

et sted
lyset er tæt fyldt med et indbegreb af mørket
en duft ansporer vores ånd
i det lille rum
hvor mennesket sveder af ængstelsen
hvor mennesket kilder i bryst af sin fryd
hvor mennesket venter på et tog mod en destination der hedder
alle mulige steder

jeg rejser mig op fra min drøm i en vinter
for at sikre mig en langsom redning ud af min ufrivillige vandring
i nattens damp
byens lys blinker i en blå tåge af måneskinnet

nej, siger jeg, det er en lys dag
jeg trækker en cykel gående sammen med dig
en rute snor sig igennem landets skov
eller det er dig der styrer cyklen med dine hænder
og du kalder mig junne
vi suger stjernehimlen ind i vores tørstige hals
men det er en lys dag

eller det er kun mig
går på en hullet vej
ved siden af et ritual i tidens ørken
bag gardiner
foran visionens vindue
eller i en offentlig park
med de gamle japanske billeder i erotikkens duft
så jeg ser ruinerne
af et glemt hjem

nej, siger jeg, det er gråt uden dig
så jeg ikke er i en lys dag
men bliver nyhedernes mosaik på computerskærmet
og keder mig i tænkningens dødvande
i filosofiens drømmeløshed

måske er det igen en anden historie
vi finder en tredje
en søvnig filosof i min drøm
med flere ansigter
men han kan bare ikke finde vejen
ud af drømmen
et sted

Dec09.18

mit danske land, mit danske hjem og min danske veninde

dengang jeg fortalte en historie om blomster fra øjenkroget
var det en udfordring i et nyere liv med et nyere sprog
jeg har fået denne blomst af et fremmed *mig-selv*
da jeg løb ind i et fremmed hjem
jeg manifesterede mig
ved at opgive mig selv

*nu er jeg her og føler mig hjemme
og I må bare være som I er*

jeg havde da hele tiden en blomst i øjenkroget
mens jeg bevægede mig stiltørdigt i mørket
sov i dens kronblade og drømte om en dag
jeg virkelig kan være hjemme
virkelig i mit hjem

men et hjem dengang er blevet fremmed, og et hjem nu
er fremmed

endelig i en tid med sin violette farve
er jeg virkelig hjemme
hos en kvinde, som kalder mig *junne*
spontant tænder jeg en ild i fantasiens nat
så blomster bliver ved at komme frem fra min øjenkrog

verden er stadig en grå verden
mens alle figurer i min fortælling rejser op
til himlen og bliver stjerner
og man ser i ethvert skrig en drøm
styrte ned på jorden

da føler jeg at uendelighedens fryd kilder i maven
inden for drømmen kalder hun mig junne
uden for drømmen gør hun det samme
hun kommer, hun går, og hun bliver ved at kalde mig junne

tænk dig en verden uden lys
hvor alle lige så godt kan være blinde
men der vil blive ved at være en blomst
som springer ud i min øjenkrog
da vil jeg være den eneste
der ser hende i den sarteste tavshed
kalde mig junne

Dec09.19

et godt digt i ikke-digteren Jimbut's ny digtsamling

en kinesisk underviser læste sine digter op på det poetiske bureau
jeg hjalp med at tolke hans ord og vers
så sagde han at jeg så mere som en digter ud
fordi jeg så mere *lunatic* ud
end ham var

men jeg mangler netop vanvid
så jeg ikke er i stand til at udgyde
en flod af følelser
og derfor har jeg givet op
at være digter

min ven, sagde jeg, jeg ser ikke som en digter ud
og jeg kan heller ikke være en, selvom jeg gerne vil
i den anledning må jeg bruge matematikkens saks
til at klippe ordene i stykket
og igen sy dem sammen
til et højtideligt eller frækt sprog
for at lade dem blive et digt

men nu ser det dog *lunatic* ud
da jeg har ment
at disse fire versblokke er og bliver
et godt digt

Dec09.20

integreret assimilation
så hvid
så fri
så protestantisk

altid trygt
som vi ser på
ingen ved
hvad vi havde gamblet med
på vores hovedkulds flugt

Dec09.21

Digterportrættet. Eller ikke-digteren Jimbut's selvportræt

et snotbarn skriver digte og efteraber en fiktiv Gud
”her i begyndelsen skriver Jeg mit første ord
så skriver Jeg blablabla her
og blablabla der
og blablabla her igen
og blablabla og blablabla
og endelig slutter Jeg digtet med det her vers
således fuldender Jeg det Værk, Jeg havde udført”

måske et P.S.:
blablablabla
og ” ...Jeg og...Jeg og...Jeg og...Jeg og...Jeg...”

Dec09.22

den her vinter
jeg lukker mine øjne
og ligger i mørket
for at glemme kedsomligheden
i den her vinter
og det er varmt under dynen
mens jeg forestiller mig
at der hænger en måne, stjerner og skyer udenfor
eller det regner

det er selv en kedsomhed at forestille sig
at det regner
men jeg tænker dog på støvregnen i Shanghai
det er bare lysere dér
og sandsynligvis hænger der en måne, stjerner og skyer
men også en hyggelig fugtdis
eller en bleg sol
over min barndoms hjem
som nu er forsvundet til grund
jeg tænker på
at folk dengang havde meget tøj på
også hjem, fordi der ikke var centralvarmen i Shanghai

jeg er nu i Odense da
den her vinter
og under dynen
om midnatten hører jeg folk råbe på gade
og musikken om weekenden
højt

der findes ikke en anledning i Shanghai
der hedder julefrokost
jeg lukker øjne og ligger i mørket
og tænker på julefrokost
den har jeg ikke så meget lyst til
selvindlysende, tænker jeg
at jeg også bliver gammel

den her vinter
jeg tænker på Kierkegaards tekst
"jeg gider ikke" og så videre
"jeg gider slet ikke"
radioavisen
en kop kaffe
deadline på DR2
en smule snustobak
jeg gider nemlig heller ikke
i en vinter aften
eller en midnat

et øjeblik stille og rolig
i et tempel i Thailand er det varmt
og det er det også i et fængsel i Laos
og dengang savnede jeg en rigtig vinter
en rigtig vinter, tænker jeg nu på
jeg lod aircondition-anlægget blæse på mit hoved
for at opleve en vinterfantasi

et øjeblik igen
musikken fra nabolaget
jeg tænker på festerne på universitetet dengang
jeg ved ikke om jeg savner dem
men jeg er lidt ked af det
den her mørke vinter

mit hjerte gynger en smule
jeg føler mig træt
også mens jeg ligger
under dynen
jeg åbner øjne
jeg lukker øjne igen
måske falder jeg snart i søvn
så kommer jeg til at drømme
gode drømme
dårlige drømme

jeg tænker stadig på et eller andet
ubestemt
om dengang eller om hvad jeg skal i morgen
om den her vinter
men i hvert fald kommer jeg til at drømme

Dec09.23

jeg strækker min hånd ind i en strøm af noget
som jeg ikke ved hvad
jeg kan føle, at jeg er i flugten mod måske intet
og der ligger en horisont foran mig
noget græs
med dug

så ser jeg dig
og noget dispergeret lys
som opdeler dig til flere dig'er
det er et sovende øjeblik i dit fravær
som dit nærvær
hvor der ligger en pige dér
i din disede skov

*et barn forvekslede søvn med død
så han siden var bange for ikke at kunne vågne efter søvnen
men gerne ville mødes med spøgelser
som gemte i mørket i nærheden
der hang en bevægende hånd foran hans hoved
og kastede en skikkelse på væggen*

du kommer ind
du siger hej til mit minde
jeg fortæller om skummets vinløv og en enkelt rose
om stjernerne, som strømmer ud i din nat som et vandfald
jeg ser nu hvad det er, som min hånd strækker in i
jeg griber nemlig efter et mørk
men det findes ikke inden du mener
at det findes

Dec09.24

en skarp sol i drømmen blænder nattens erkendelse
en søvnig luft med usynlige vinger
svæver frem og tilbage
så styrter ned til jorden
og den rammer dig lige
på hovedet
himlen er temmelig lav

at sove under et gennemsigtigt loft
at se en underlig og elegant månesegl
ved siden af en glødende sol

ligesom at føle sig overjordisk
en sejlede konge med en seng som sit kongerige
at forestille sig en sommerfuglejæger
i Yunnans sommerfuglekilde
dengang der stadig både var sommerfugle og kildevand
et eventyrland
hvor menneskene har grønne øjne
i et rum med fire åbne døre
og et vindue i loftet
hvorigennem du ser måne og sol

et vindue og fire døre som flyver
frem og tilbage gennem hinanden
hvor gardinerne flager som en masse skyer i bevægelse
de trækker dig med
i deres fornøjelige lege
og et gulv flyver op
og gynger i bølge
den ene flade fanger en anden
og gennemtrænges af en anden

dit snork lyder nogle gange som susen i en skov

Dec09.25

i tidens forandring genkender jeg stadig mig selv
og jeg kender også dig
når vi begge lever videre i en fortælling
som dengang jeg fortalte om natten
et eventyr i en rævs hul
noget jeg har drømt om
noget jeg har fortalt om

drømmene og fortællingerne blandes til et væsen
der væver sin spind i de stille nætter
over de vilde blomster
på marken i fortidens udflugt
vejret var fint nok, og vinden puster stadig gardinerne ud af vinduet

men vi er så skrøbeligt to småbitte mennesker

*og når vi ser en skikkelse forbi rådhuset
vil det forvandle trygheden i et samfund
til vores angst*

så vi går ud på gaden
ser en mand eller en kvinde, eller endnu en mand
endnu flere kvinder
(*ligegyldigt*)
de står bare på rådhuspladsen
mens vi forbliver to småbitte i et sort hul
i fantasiens uendelige rum

ethvert tilfældigt ord i musikken transcenderer en mur mellem to tider
mellem det som er drømmene og fortællingerne
og det som ikke er
jeg genkender dig på denne mur af ord
jeg ser dig også på bagside af den
ved rådhuset

*stjernerne blinker altid
en og den samme følelse løber i en cirkel
generation efter generation
det er et folkesagn
og tingene sker alle steder samtidig på en gang
dog uden forsynets styrelse*

jeg ser dig drikke en kop caffè latte
jeg genkender mig selv
som sidder ved siden af dig

Dec09.26

jeg lader min krop inkarnere i de hullede øjeblik
jeg ser den smelte hen i en gennemsigtighed
jeg ser også mine hænder røre mig selv

et visset ansigt
et tørt blad

jeg hører mine øre svæve ud af mit hoved
for at følge nattens lydløse melodi
et stjernes kud streger over

måske er jeg helt alene

en purpurrød stemning
natten bærer en skikkelse
midt i rummet

Dec09.27

jeg mumler med liv og død som alle uerfarne elever
som føler det spændende med ordene
men tilværelsen suger mig til sig
og bliver ved at suge mig til sig
i sprogets vrimmel af ord

jeg mærker efterhånden mine pulsårer
og mine øjnes blinken
i den blå himmel

jeg går ned ad opgangene
for at se på jorden
et par klip af en avis fra gammel tid
palmens skygge under solen

der findes aldrig ensomhed et sted ingen tid findes
evigheden som et begreb i mørket
hvor lyset er et øjeblik
på en væg

igennem væggen lytter jeg til mine pulserer
menneskene mumler
og definerer en måde at være på
jeg tegner en scene, for at livet skal danse på den
som en elevs afgangseksamen

Dec09.28
når du er i Berlin

i nattens skælven
puster jeg luft på dine øjenvipper
min elskede, jeg har inviteret dig ind i min drøm

jeg presser en pot saft ud af natten
lader tænkens ild koge den til vores natlige te
din Artemis er hjemme i historien
hun plukker stadig tjørne i dalen

men hvor er du, min elskede
jeg fumler omkring for at få fat i dit blik
i et dansende hvirvl af røgelsens hvide spor

jeg erindrer en tid i et tempel
løvblade falder på mine håndflader
min drøm stiger op
ud af en kølig dal om sommeren

under øjenlågene er en aftens violette efterklang
men hvor er du, min elskede
og hvor er dine syngende nymfer
i dette rustfarvede tusmørke

★

mine øjne fór igennem fængsels pigtrådshegn for at se dine
bevægelser som en svævende fe
en aura af din drøm
det var lang tid siden
lang tid før jeg mødte dig

Dec09.29

*hvem skriger og råber afsindigt
til mine drømmere i mine drømme*

et menneske kaster sig ud i de ganske uventede drømme
og bruger klokken til at måle tidens skridt
ungdommens vemod gendanner sin falmede form i hans sind
han vil nu fiske en skat ud af et hullet havdyb i erindringen

han slår en sætning op i Nudansk Ordbog
og den hedder ”det kerer jeg mig ikke en døjt om”
han husker da at et eller andet foregik i går eftermiddag
lysene blinker i kælderens
i den legendariske sommerfuglekilde finder han ingen sommerfugl

så simpelt er et liv
sammenlignet med de drømme som kommer frem i dette liv
og det bliver fyldt af den tomhed
i søgen af en mening i universet

et andet menneske skærer på en valmuefrugt i sin baghave
og skraber den hvide lim med finger
(jeg husker nu, at han er en iraner
som jeg kender fra Odense)

★

solen stiger lige op
ja, i stilhedens uendelige dyb
hinsides det billede jeg tegner i støvet
jeg mærker håndfladen på berøringen af vandet
jeg kigger ikke tilbage

du er mine drømmere i mine drømme
en gang imellem skræmt af et eller andet
jeg holder din hånd i min
og lader den ikke slippe
når du undertiden er væk
da ved jeg dog
hvor jeg skal vente på dig

Dec09.30

Ikke at se dig i disse snedækkede dage.

Jeg læste engang Franz Kafkas ord, det var oversat og på kinesisk: jeg elsker hende, dog må jeg ikke tale til hende; jeg iagttager hende, - for ikke at antræffe hende. Det må lyde sådan på dansk.

At jeg lægger en blommeblomst til døren, forestiller jeg mig, når jeg savner en bestemt person. Hvad skal jeg have sagt om personen? Jeg kommer til at blive hjemme. Jeg drømte om dig i nat, og jeg drømte om en fremmed verden, som fik mig til at anstrenge, en forgæves anstrengelse for at erindre, hvornår jeg havde været dér.

Du stod bag en kæmpesten med din dybblå badedragt på, og du var så drillende en lille pige ved en gammel å.

Ja, jeg drømmer om en fremmed verden, hvor jeg kan lugte til forskellige dufter, hvor der blinker de forskellige tider fra de forskellige verdener. Jeg drømmer om dig, der kommer ud af døren og stiger op til månen. Det er lige nøjagtig den samme scene, som det begyndte i den fortælling, jeg plejede at skrive.

Jeg ser dig ikke i disse snedækkede dage.

★

forventningen i luften
og de forskellige farver
brevene falder ind igennem dørens brevsprække

fremtiden sender os blot sin tavshed

Dec09.31

Jeg møder dig på en rejse under klimatopmødet COP 15

jeg bestiller en flybillet
uden affært, uden destination
måske er det en tur til din tankes indre
og det er en verden der fejrer blomsterdag

det er ikke en vejs ende
i drømmen er der overalt duften af rose
billederne af havet og stranden
skovene, store og lille

så er jeg på vej under min rejse
jeg ved ikke hvor jeg er fra
men jeg ser dig svæve op mod himlen
og jeg ser blomster overalt

det er en tur hvor jeg skal møde dig
også i de tider, vi hver for sig er i vores egen søvn
hvor du ligeledes har din rejseplan hen mod mig

sådan farer jeg vild i en skov
af blomsternymfernes spøgelsesagtige ansigter
så mange ansigter
smilende ansigter, sure ansigter
sovende ansigter, drømmende ansigter
adsprede ansigter, eventyrlige ansigter
ansigtsløse ansigter
osv. osv.

du sidder hersteds på en linje
lige over horisonten
og overalt ser du mig
i en sten
i et vandløb
med en fin eller hæslig gestus
i dit smilende blik

verden forvandler sig til en gylden sommerfugl
mit hjerte opløser i en urgammel sorgsang
i en drøm, hvor mine tårer oversvømmer erindringens land
hvor digtere drukner under en violet himmel

jeg flyver over den violette himmel
med den bestilte billet
der sidder en mand på min plads
det er så tåget
at jeg ikke kan se, hvor gammel han må være

jeg husker ikke noget mere
jeg tørrer mine øjne og siger til mig selv
at det ikke engang er en rigtig rejse i mit virkelige liv
jeg står op og børster tænder
og sidder foran min computer og tænder den
i min netbank kan jeg dog se
at der er blevet trukket omkring fire tusinde kroner
for en flybillet
uden affart, uden destination

★

engang vandrede jeg på bjergene
og det var ikke på ferie, men på flugt

og jeg tænkte ikke på klimaet

Dec09.32
sammen med selve blomsten

hver gang han rakte hånd ud
rørte han ved en blommeblomst
under de høje træer

det var altid et sådant billede
at der lå en mand på ryggen
og så op mod himlen

millionvis af kviste strakte sig ud
mod skyerne, mod horisonten
og mod græsset
kronebladene faldt på hans ansigt og bryst
og pustedes så bort af vinden

hele historien foregik i slowmotion
manden mente
at han fejrede en blomsts fødselsdag

Dec09.33

nirvana

hans ansigt med lukkede øjne
altid i mørket
som en uendelig kløft

men
hvad laver han?

et vinblad
en evig datid

duggen falder i en fugtig jord

Dec09.34

Zen-buddhistisk forfalskning

dengang det sneede, var det en forårstid
og der trivedes blomster og bær på marken i den dér vinter inden
og det var dengang

★

han har en tatovering på brystet

edderkopperne under hans loft
irriterer ham med deres hvirvlende spind
men hvad glør han egentlig på?

forestillingen om et ildelugtende rum?

et rum inden for en snedækket bygning
han tænker på en spøgelsesfortælling
om huller, kildevand og skov

han lugter til sneen
som i et stykke tid ikke kommer til at smelte

et blegt tusmørke

han forsvinder langsomt
i et blændende lys

★

der er også snestorm på vej mod en anden by i et andet land

Dec09.35

klimatopmødet COP 15 København: hjem i Odense

jeg kigger tilbage på det snotbarn dengang
som gloede på et plet i loftet
og fortalte sig selv om en fugl
der fløj og føj
og engang imellem opholdt på en gren
på et meget gammelt træ
på en lille ø
i midten af en stor flod
ved siden af et bjerg
dækket af en urskov
hvori boede en olding
som kunne fortælle ham en masse af historier
om røverne, om krigerne
om en masse blommeblomster
og om en fugl

jeg ser nu ikke en blommeblomst
ikke en fugl på grenen uden for vinduet
men TV
jeg ser præsidenter og ministre springe op og ned
ser lufthavens åbne rum
dækket af sneen
i tiden reagerer mennesker hurtigere end engle
som et tømmer i den der store flod

sikker et landskab!
de flyvende engle over skyerne misser med øjnene mod solen
og hernede hilser jeg min nabo med et kunstigt smil

Dec09.36
en tilfældig julerejsende

toget til København
holder i sneen

i morgen er snestormen forbi
han er ikke sikker på, hvad han egentlig tænker på
nødvendigheden i ordenes dannelse
eller tidens bestemte mønster for at danne evigheden
hvori den vedblivende gentagelse samler alle blomster
på et punkt i midten af drømmens rum

han kan se at han endnu er levende
han slukker lyset
og glør på vintermørket
kærligheden
melankolien
Mars og Venus
eller snarere et menneskes endelige ensomhed

i morgen er et lidt blegt sollys
i snemassen

bag muren er et tog
en stilhed sveder på isfladen

Dec09.37
et landskab

gennem et landskab ser jeg dig
en å
en skov
en sti
nogle ænder
din cykel og dig
en stemning forekommer mig en smag af lakrids
nogle ænder igen
et par ord
vi snakker lidt om digte
og hvordan man søger penge fra de forskellige fonde
til sin kunst
nogle ænder igen
den lyse himmel, hvor der svæver nogle streger af skyer
jeg ser dig
jeg ser træerne bag dit hår
jeg ser himlen med nogle streger af skyer
dine øjne
din mund der snakker
dit smil og grin
du taler om
at der kommer engang imellem nogle blottere frem når man løber
og det er irriterende
jeg taler også
men jeg husker ikke hvad jeg siger

Efteråret kom, og jeg undersøgte fantasierne. Når der ikke var en ægte drøm i eventyret, kunne det jo ikke være ægte eventyr. Efteråret kom igen, jeg så lyset på Boogis, og en pige, der havde en piercing under læbe. Efteråret kom igen, og jeg så blomstnymfe sove i min drøm, så fredelig, så smuk. Efteråret kom igen, og da jeg så en blomst, løb jeg hen til den med en stor forventning, men så forsvandt min drøm.

- "Kære ven, det er jo prisen, man skal betale for at se en nymfe."

...Engang imellem snorkede hun også.

når solen endelig skinner i min erindring
forsvinder eventyrene fra eventyrverden
som en sne til en dug og så til intet
jeg tænker på stjernerne over en blomstergård
og at jeg kan sidde inden for kronebladet af min egen blomst

så jeg kan ikke finde en dag, heller ikke en nat
da dagen er en mig, der savner en blomst, som er dig, der
gemmes sig i natten
og natten er igen en mig, der savner en blomst, som er en anden
dig, der gemmes sig i dagen

jeg er selv en del af landskabet
en blommeblomst
i en vinter aften, siger jeg
rejser jeg et oprør mod mig selv
men det er bare et landskab
hvorigennem ser jeg dig
din mundvig
dit ansigt

det er en vinter
og efteråret er forbi
og det er stadig et landskab
dig og mig

Dec09.38
igen et landskab

din drillende djærv har skabt vores fælles drøm
jeg ser dig cykle på en sti
i sommerens skumring
du er en figur i et billede
med en meteorit, som trækker på hele landskabet
og dagen bliver til støv og røg
mens vi forsøger at forske det fantastiske væsen

i billedet taler du himmelsk
til denne verden
og du er en hende
som er lige kommet til denne verden

★

skyggerne af de gamle fjæs
kravler over muren
trænger ind i mit lille hus

da jeg kommer til døren
kan jeg ikke finde mit nøgle
jeg synes at der må være en grund

og dig
til denne verden

Dec09.39

en sommereftermiddag i Shanghai
de hjemdyrkede narcisser på vindekarmen

★

en vinteraften i København
efter at have fremsætte et ønske
ved en stjerneskuddstrejf i vinterhimlen
tænker han på
at mennesker i det hele taget er skrøbelige
en lillebitte ham

★

også i kulturen

Dec09.40

hende og mine blomster

bøjninger af verber
sådan noget findes ikke på kinesisk
dog talte jeg til hende på dansk
undertiden om grammatikken

blomster flertal og ikke des mindre ental
blomster der dansede, blomster der kløede på hovedet, blomster
der malede øjenbryn, blomster der lavede vegetarisk
mad, blomster der pudsede vinduet og grillede lakse
en blomst der kiggede på sig selv i et kæmpespejl
og det var min blomst
blomster

jeg drak rosévin i en sommer for et par år siden
jeg tegnede en hende ind i billeder
i en Nudansk Ordbog

Dec09.41

et forsøg på at droppe klicheer i digtning

drømmen har sin dagsorden, som skubber mig ud af drømmen

i et spejl så jeg mig selv
med en uskyldig anstrengelse
jeg gjorde oprør mod tiden i morgen
mod en utæt himmel

vandfaldssløret
en konstant lyde af regnet

således med enhver erfaring

Dec09.42
årstiderne

om vinteren
drikker han cognac og sidder i snebunken
han kan ikke finde sin blomst
det blæser, det sner
det tuder i skoven
landskabet er hans erindring
om hende
en hvidhed i mørket

det ser ud som sådan
at et billede taler med et andet billede
og han ligger nu på taget af et gammelt slot
foråret kommer og går
måneskinnet strømmer hen mod vandet
han nyder udsigten
eller sin stolthed
eller en eller andens venskab

om sommeren hører han natsværmere i måneskinnet
han falder i søvn på en sten
endnu et billede på væg
hvor han dengang pustede sagte på hendes øre

Dec09.43
jimbut's blomstdigt

byen er et sort bjerg
natlysets genskær
kryber ind i en kommende forårsaften
så nemt som dens affarvede mørk
med vinløvet hængende på en mur

i december skinner en fortælling i min søvn
ja, min blomst
i min drøm har jeg ventet på dig
med de visne kroneblade på gulvet
fra den sidste årstid
og valmueduften...

hermed fragmentet af et gammelt jimbutisk digt oversat fra kinesisk:

fanges du af mine øjne
vil jeg trænge ind i dit blik
bliver indenfor dig
og bliver dig

Dec09.44
blomstdigt fortsat

vilde planter
med frugter og blomster
en fremmed stemning
et skær, der svæver
en vag fornemmelse af
en hed ørken

jeg drømmer om dig som før, min blomst
i drømmen ser jeg sirenerne danse omkring dig
i drømmen... *et fragment af et gammelt jimbutisk digt oversat fra kinesisk:*

hvor megen blomstrende duft har gennemtrængt din mur
som altid drypper solskinet ned fra mine fingerspidser
mens jeg knipser
strejfer en fred på deres pande, - feerne af valmuer

derfor genskaber Gud en Jimbut ud af Intet, besunget af sirene
da der allerede er dig, min elskede blomst

siden hen lader jeg en bred vej strømme ud af mit blik
men foran hende slår mine ord klik
hvor mange år er vi gået igennem?
i musernes baghave plukker jeg grene af et piletræ
og afstøver min lange, gamle vej

duftende af valmue falder solskinnets skær som støvregn
omkring dig

omkring dig falder også mine vers, der udsiger et tegn
på toppen af en høj bjerge har jeg sluppet en sang
og i brisen lander den hos min blomst med livets genklang

sangen besynges af feerne i duften
derfor genskaber Gud en Jimbut ud af Intet
og lader versene flagre i luften

”for at samle blomster for sin elskede
vil han blive en helt i aften”

Dec09.45

en hemmelighed, Jimbut må vide om blomsten

nu må jeg holde ved
en lyst til videnskab og logik
jeg har lige fået et sms
et afbud fra lidenskaben
som har fået et nyt nummer
jeg gider ikke i byen i aften

det er virkelighedens kedelige afslutning
således det næste spørgsmål:
hvordan lever man af kunst?

der må være en hemmelighed
en indre bevægelse
den der kommer imellem os
en ubestemt farve
en fjern by
en mørk mark

så skriver jeg det ned i aftenrødens overflad
på et fremmed sprog
ikke et alfa
ikke et omega
ikke noget koldt vand

men det kan antages som en kode
et mønster af det ægte

Dec09.46
de poetiske sværmerier

en digter er tit kunstig og falsk
eller han gør sig kunstig og falsk
så han kan tilskriver et modsat køn et erotisk mod
eller beskriver det i en støvregn
eller skriver et eller andet melankolsk

og det gør tidens kommercielle reklamer også

af og til er han dog bevidst
at der ud over dette kun er hans indre
kedsommelighed

han er en andens skygge
der har opsøgt en afdød

siden han var fem år, har han hvert år om efteråret
opholdt sig i hans eventyrer
siddende i sneen og forvandlet sig selv til en stor tinstang
sammen med andre isfigurer

han glør nu sørgeligt på sin egen historie
hvori han blot var en lakaj, der opvarter himlens gæster
i en skøn verden

★

kunstige billeder
kunstige interesser i naturen og naturligheden
kunstige forestillinger om evighed
manipulationer af tid og rum
kunstig tædium vitæ
som betyder væmmelse ved livet
og som jeg kunstigt har skrevet på latin
kunstige lege med død
kunstige selvforståelser af
at man er kunstner eller digter

★

kære ven, det er en dosis, man skal indtage for at være digter
men du fatter intet
hvad jeg mener
din tinsoldat står stadig ved torvet, og den smelter ikke

solen skinner en smuk dag
det er mit hjerte, der smelter

Dec09.47

de begivenheder i mit liv
efterlader sporet i mine drømme
det er ikke mening, at jeg bevidst husker dem
men de kommer tilbage
som en lommelygte i nattens skov
de blinker med historier
med de forskellige indtryk af en landsby
en gade eller en café
således husker jeg engang imellem
at jeg har haft en samtale med ham den ene eller den anden
at der har været nogen, som var meget sød mod mig dengang
eller en lille bi, som stak min skolekammerat da jeg var en lille dreng
så håndgribelige

herigennem ser jeg også generationernes minder
i de abstrakte begivenheder
som vakler frem og tilbage i min forstandighed
undertiden overskyldes af mørket
i det konkrete liv

der går mennesker på gaden
der går ingen mennesker på gaden
der er arme og ben strakte ud
ingen arm og intet ben
der findes noget
som ikke findes
begivenhederne i livet
år efter år
når du åbner en bog
springer sommerens blomster ud af sideblade

Dec09.48

endnu et selvportræt, eller endnu en digter

han kan bare ikke lade være at spille smart
ved at sige en eller anden flertydig sætning
med et par ingeniøse ord imellem

han er glad for at andre holder kæft
så han kan kæfte op sin intetsigenhed

resten af historien må dannes af sprogets støv
uforståeligheden gør ham så til en ny guru

Dec09.49

du er også mig, som en gang farte vildt i verden

du ser de forsvundet år
du bliver træt af den alt for lange vej

dybt nede borer tilværelsen til bunds
morgenen stiger op fra søen
du har en vintersol på øjne

erindringen er som et bjerg, jeg vandrer til fods på
jeg kommer til at udtale dit navn til mig selv
og jeg ved nu at tiden er så nær
at du snart skal hjem...

historien kan blive ved
under solen står et gammelt liv
og endnu en sti til det ukendte sted

Dec09.50

du og jeg skal holde jul i Odense

jeg går rundt i byen
for at finde ud af hvor vi skal hen ved jul i år
folk køber gaver
det prøver jeg også at gøre

på de snedækkede gader
mister jeg orientering
jeg tænker på dit ansigt
under lysende dekorationer

vi har talt i telefon
du er nedtrykt pga. dit arbejde
røvhullerne har en dagsorden i deres røvhul
det er jeg ked af

men jeg gider ellers ikke så meget det med jul
det er måske kulturforskel at jeg ikke har det så godt når jeg
kigger på fleste andre, og at du ikke har det så godt da du ikke
behøver at kigge på fleste andre, der holder jul
du har det dårlig hvis du alene holder jul, mens andre glæder sin
jul med familien eller med en masse af folk, fordi det skal være
sådan og for det er jul
jeg har det dårlig hvis jeg alene holder jul, mens andre glæder sin
jul med familien eller med en masse af folk, fordi det ikke
behøver være sådan og for der behøver ikke være en sådan
højtidelighed der hedder jul

mennesker på gaderne
ansigter kommer frem og forvinder
på en gang føler jeg mig selv fremmed og bekendt
og tiden er en kold vinter inden jul

★

jeg savner et forår i Kina
blomster under solen
jeg savner også en sommer i Danmark
blomster under solen

Dec09.51
Carlsens Kvarter

vi sidder på værtshuset
kender eller ikke kender hinanden
stemningen er tåget
svært at beskrive
hyggelig i hvert fald
lidt fremmed til mode

det vi snakker om
sommerens blomster
trafikproblemer
eller udgang af den ene er indgang til den anden

det er måske også en stil
at leve i en skygge uden klar kant
af en selv
at forestille sig selv som en blind i et lysskær
at sidde i et selskab
og beskue sin indre
mens der på gaden stadig er et spor af uroligheden

★

jeg drikker min julehvede og tænker på den flimrende ø
men hvad laver du her?

Dec09.52

Xopenhagen: december 2009

miljøkonference er i grus
fire veje mod fire retninger
det kan mine blinde tanker også gennemskue

bogstaverne og skyerne der adskiller og forbinder
landene af gudinderne og dæmonerne
et sted hvor nymferne vandrer

men ligegyldigt
bare en aftale
aber dabei også ok uden en aftale

dagens influenza funkler på jorden

Dec09.53
en væren-leg

du gik langs den lille å sidste år
mens jeg tvivlede på
om du eller åen fandtes
der var sommerens hede og brændende tørst
mens kildevandet hørtes uden at kunne ses
man blev efterhånden udkørt
da så du et dejligt lysskær under et træ
og jeg var i det øjeblik fuldstændig sikker på din eksistens
og at der løb en å imellem dig og mig

det siger jeg til dig nu
om det er en drøm eller virkelighed
er det da en anden sag

Dec09.54
Odysseen

jeg er ligeglad med enhver sætning
blot nogle nøgne ord, der kan afsløre en eller anden stemning
så jeg flyver i en luftstrøm
fri som selve intetheden

han har vandret på bjergene og skovene, og hun har vandret på
bjergene og skovene
vi har faktisk rejst meget meget langt begge to
fra meningsløshed til meningsløshed
men det bliver jo netop en mening, at vi endelig går hen mod et
samme stede uden at være forbi hinanden

vinden har også sin egen trafik
i enhver retning står der et skilt
at varenne her er billige og prisværdige
men de er det tunge, hvad døden må skubbe

”Ordet Jimbut,” rækker han hånden til hende
”Illustrationen Lysskær,” holder hun hans hånd i sit
således lærer vi hinanden at kende i erindringen
hvor vi begge to er på vejen

året efter ligger endnu flere ord eller sætninger på bordet
aftenrøden gløder på horisonten i det vestvendte vindue
et smukt billede, der langsom falmer borte
erstattes med et mørk mellem husene

Dec09.55
ungdommen glimter forbi et øjeblik

erindringen ser ud som en aftenrøde
dens baggrund er en silhuet af vores håndtryk
man går aldrig over

det sner
en sværm af ansigter flyver forbi mine kinder
og de er allersammen navnløse

vi kommer vi går vi oplever og vi giver op
vi opløses skiftevis i menneskemængden
tilbage er der altid et gammelt avispapir

Dec09.56

ligger i seng og tænker ubestemt

nogle bøger åbner sig
et langsomt ekko
jeg drikker og forestiller mig det som livets vin
men hvad betyder det, livets vin?
en kat skriger og stønner om natten
og det jeg hører i luften er tavshed

jeg siger at jeg har modtaget flere breve ud fra erindringen
vil du så give op?

Dec09.57
en fornuftig aftale

han delirier i en genklang af sin egen bevidsthed
dagens langsomme rytmer i et flimmer
hinsides al social forstand

stærk kærlighed
forårets hjertelige rødme
et fald i en drøm
nogle bitre bær

jeg lærer ham at kende gennem spejlet
jeg er så frigjort
at jeg er i stand til at løbe væk

himlen er en kryptograf
består af nogle tegn, lyn og drømme
og en enkelt rød lampe

så strømmer aftenen og morgengryet ind i luften
en svale streger igennem
en flok mennesker

man siger ikke
at duerne på rådhuspladsen bliver kvæstet af CO2
jeg kan se, at de kommer til at dø
i larmen af de politiske vrøvlerier

han falder i sine delirier
der findes nemlig ikke noget Kina
i den 23. december 2009 kl. 23

Dec09.58
jul totusind ni

sneen hvidner min jul totusind ni
månen hænger lavt foran mig
som en lille hængende have
hvor jeg dyrker blomster for dig

jeg plukker et par stykke
med mit overnaturlige blik
og putter dem i en usynlig vase
så bliver det midnat
så morgen
formiddag
og middag

du stiger ind i toget klokken tolv
ankommer halv to
ud af banegård
igennem kongens have
ind i byen

jeg ved ikke hvorhenne
men vi ser så hinanden
giver en knus til hinanden
og kysser hinanden

vi ser måske ikke
at solen hænger lavt
et eller andet sted
sneen hvidner vores jul
totusind ni

Dec09.59
min højagtelse for den poetiske ånd

Man må lade et digt være

★

Det at deducere med begreberne tid og rum
at gøre rede for livet og døden
at filosofere
i poesien
er kedeligt

Det at spørge om at være eller ikke at være
uden at vrøvle videre i vildelse
er kedeligt

Men sådan gør digterne bare
og gør det igen og igen
bevidst eller ubevidst derom, hvilket igen
er kedeligt

★

Hvis du vil lege med det dialektiske
hvorfør tager du så ikke et kursus hos Jørgen Hass

Dec09.60
julaften dig og mig

har du haft det godt disse dage?

det har været meget koldt og sneen dækket uden for mine vinduer
så var det en jul aften hvor der sad kun os to
somme tider var det også lidt koldt indenfor
vi hyggede os
så begyndte sneen at smelte
vi hyggede os
og gik rundt omkring i byen

så tog du af sted

nedstyrtninger af stjernerne midt i min iskolde drøm
eller i din
har du mærket det?

★

har du haft det godt disse dage?

man kunne tænke sig forskellige billeder
af julenatten
da vi gik igennem gågaden, var der ingen ved siden af os
vi hørte en bum
og en stor masse af sneen skred og styltede ned fra taget

så gik vi på en sti igennem parken

der blev tændte hundredvis af lys
olien i en lyseholder bristede

drømmen bevægede sig langsomt ind
i anden nat andet sted
formodentlig under et antikt måneskin

alt hvirvlede som et blåt røg
har du mærket det?

★

har du haft det godt disse dage?

din togbillet til Odense
entre til en verden af vores tosomhed

vi spadserede i sneen juleaften
i parken, i mosen

jeg så det hvide mark i nattens mørk
også under dekorationens lys
jeg hørte hvad julenattens tavshed sagde
og dine skridt og mine skridt
på den hårde, tørre snebunke

mit hjerte bankede på
en fremmed følelse skulle ind
lige præcis nattens midte
beså vi livet som to skikkelser
der vandrede under træerne ved åen

Dec09.61
en tidssejl i erindringen

Man får et brev. Eller et kort.
Når det er fra et ukendt sted, må det være fra erindringen.
Jeg har jo sejlede med et lysskær i erindringens flod. På båden
legede jeg med vandet, mens lysskæret fredelig vajede med et
billede.

I hovedbanegård ser jeg en eller anden skrive et kort under sin
rejse.

en lysestage lavet af perlemor i form af lotus
og en skov i min vindueskarm

jeg modtog et postkort fra dig
i Paris eller i Berlin
et tænkende ansigt driver i floden

i tasmørkets friske brise så jeg din skikkelse
dukke op under en fordums sol
jeg sad i græsset og spekulerede på en fortælling
en episode i en rustrød nat
med støvregn

jeg mærkede stadigvæk i luften
dit kys inden for mit værelse

Jeg siger ”i morgen”, og jeg efterlader et brev til floden. Vandet
tager det, og det er derfor, at du har fået et brev i går. Et brev
fra ”i morgen”.
Så vi har en aftale.

Langs erindringens flod flyder vi tilbage til ”i dag”.

Dec09.62
julestemningen

de, der kender vejen i årstiderne
presser drømmens safter ud af december
og bliver ved at presse

”har du hørt fuglene, der synger?”
”har du mærket duften af den blomst, der vajer bag dine skuldre?”
men det er stadig vinter
og vi er nu stadig udenfor det vuggende landskab
hvor to småbitte katte skulle være vores værter

meningen er måske denne
at Torben Slot synger sin syngende lussing
at datiden stønner
mens vi sidder i en bænk ved åen
og ser regnbuerne i en bedårende Odense

de vildfarne kommer heller ikke til at blive ked af det
men grubler bare
”hvornår har jeg været her før?”

Dec09.63
et farvel til december 2009

der er en dyb skov i nattens landskab
ingen har efterladt fodspor
på græsset eller de faldne blade
en rød måne hænger i himlen
men du er i en by nogle hundrede kilometer herfra
en eller anden tænker nu på dig
et andet sted

jeg sidder på min seng hjemme
og forestiller mig et sådant landskab
en psykisk hammer slår på stemning
et par pletter på væggen
brister i en krig mellem mig og mig selv

lysene i december er immervæk tændte
historien om december forsvinder
dens duft hænger
omkring mig
og en bestemt aften
nogle sankthansormer

der er stadigvæk forskellige fester
i byen
i nattens dyb
men jeg ser ikke mennesker
under stjernehimlen
et par timer senere er det daggry

”de moderne hjerner drømmer om kønsorganer
ellers nøjagtig som de i gammeldage
blot fortolket med adskillige teorier”
således passiarede man dengang til fest

mobiltelefonen ringer
det er dig
jeg taler med dig
lidt distraheret
jeg tænker pludselig på
at jeg ikke længere går på universitet

Dec09.64
en fugtig drøm efter julen

jeg drømmer om en bæk løbende igennem grundet
under min seng
vandets melodi er dit smil
farvet af grønheden af drømmens skov

fra det ene vers til et andet har aldrig været en lang rejse
men den ene mening kender tit den anden
som rejsekammerater
en måne efter regnvejret har et svagt lys
et hegn foran min fortælling har en vag betydning
jeg siger nu, at jeg falder
og ruller ned ad bakken
jeg ser solen og træerne

du skæller af en appelsin
solen reflekterer på en mur bag dig
en flydende streg
barndommens flod synger
dit smil blomstrer overalt
ud af jorden, græsset og buskene

jeg drømmer om en bæk løbende fra min skulder
langs min arm til min hånd
som ligger under din
på vores håndflade ser vi vores glæde

vandet drypper
dråbe for dråbe
hen mod stjernehimlen

Dec09.65
december ekstra

vi har en pagt fra det sidste liv
den bliver gemt i et kapital af den bog
som endnu ikke er blevet skrevet

solen skinner helt igennem vores drøm
for at vise os en tid
indfanget af en spådom
den bevæger videre ind i en ny erindring
og endnu en ny
indtil verdens storm og regn vasker alle anekdoter væk
da bliver det måske endnu en klassik

lad os tage det som en tragedie
som skulle føre os ind i et hav
af menneskenes fælles erindring
så stor en verden
at vores krop ikke længere kan være beboelig

en pagt fra et andet liv
omdirigerer tidens spor
rummet inden for lokalet bliver orange
dokumenterne hænger ved skrivebordet i min computer
jeg går ind i skoven og graver de genkendelige tinge frem
ud af vinteren

★

En eftermiddag sidder to mennesker ved Baresso ved Københavns
Rådhus og snakker. Det drejer sig om de gamle dage...

Dec09.66
ham, vi ser, og os

hans blik er skævt
og ser et par firben kryber på loftet
han ser også en anden mand
han undgår ham

★

for at se nutid i øjnene
genoplever vi vores fortid
sommer igen, efterår igen
om vinteren rejste du ind i de frosne dage sammen med mig
vi talte om døden
og vi var ikke glad for at vi talte om døden
men vi skal sejle videre i tiden

vi må aflevere vingerne tilbage til fugle
og lade vores indtryk blive i verden
det regner et sted mens solen skinner andet sted
vi må dreje nøglet på døren mod det ukendte
og lade barndommens gråd forblive i glemslen

Dec09.67
flybilletten til Shanghai

kamuflagen er fjernet
et vildsvin støder ind i mit indre land
hvor jeg begynder at erindre det sporløse
sidenhen får det navnet Kina

forgiftede hukommelser
en fortabt essens
en sørgelig symbolik

jeg skal vender tilbage til det sted
hvor jeg har haft min barndom
forårets Huangpu flod

inden det forsvinder

Dec09.68
efter en 3D-film

de glatte gadesten blinker i vinterens fugtige natlys
Odense er våd efter sneen
igennem banegårdens glasvæg ser jeg dig på anden siden af gaden

vi kysser mens vi går igennem parken
vi taler stadig om historien af den film, vi lige har set
om de snavsede snemasser

du spørger et eller andet, mens jeg er ved at mumle et eller andet,
som jeg pludselig glemmer
ingen ser det

Dec09.69
forvredet hukommelse

det regner
men stadig et par fugle går på torvet
gadelygterne tåger

en sjæl gemmer sig bag vinduet
en skønhed vandrer omkring
som en finger med dryppende vand
en rose i den frysende æter

en kold hånd på vinduesruden
et par sokker på gulvet
og hjertets fredelige pulse

Dec09.70
hjernens aktivitet

”I afmagt har Mørkplet og Lysskær fundet ud af, at de er blevet drevet ud af erindringen. Det er rødt på den østlige side af himlen, og morgensolen træder frem. Mørkplet og Lysskær ser på hinanden, - i morgenrøden og i tavsheden. Det var som om, det er himlen der har båret en sørgelig stemning, og den skærende lys smelter sammen med en tomhed.”

Vi er blevet lukket ud af erindringen, og i morgenrøden og i tavsheden favner vi hinanden. Så kommer der et budskab, og det siger os, at vi har haft det godt.

”Det var en gennemsigtig aften, og da Lysskær vaskede sit ansigt ved bækken, kom Mørkplet ridende på en vogn med otte heste og de syv-farvede skyer, som formørkede den ellers stjerneklare himmel. Da man så månen igen, var Lysskær ikke længere der, og det er drømmens bandit Mørkplet, der havde kidnappede Lysskær.”

Men vi har det kedeligt godt, og ikke er kidnappet.

du er en åndelig mask
stilheden på dit ansigt
det var som om du har spyttet sollyset på jorden
dit fravær er et blankt billede
hvor jeg hører dig nynne en sang

-

Apropos er der også en ting til: Jeg søger skuespillere til mit teater, ”Gud bevarer Nydanskerne”.